

Ο κεραυνός έπεσε κάπου κοντά. Τα τζάμια έτριξαν. Το πενσάκι χώθηκε στη ροδαλή σάρκα γύρω από τον αντίχειρα. Η κοπέλα που το χειριζόταν αναπήδησε δύο φορές, μία για τον κεραυνό και μία για τη ζημιά που είχε προκαλέσει στην πελάτισσα. Κοίταξε το ζωηρόχρωμο υγρό που τινάχτηκε από το πληγωμένο δάχτυλο κι έπειτα τη γυναίκα που μόρφάζε πονεμένη.

«Συγγνώμη, κυρία Μαρίνα! Τρόμαξα τόσο πολύ από τον κρότο! Δεν ξέρω τι να πω... Συγγνώμη... χίλια συγγνώμη!»

«Εντάξει, εντάξει! Δεν έγινε τίποτα σοβαρό! Εξάλλου κι εγώ τρόμαξα!»

Η κοπέλα σκούπισε το αίμα και έβαλε αντισηπτικό. Νέος μορφασμός. Το αντισηπτικό έτσουζε. Η Μαρίνα κοίταξε την άλλη κοπέλα που της περιποιόταν τα πόδια. Πρέπει να ήταν γύρω στα είκοσι πέντε, όπως κι αυτή που της λίμαρε τώρα απαλά τα μακριά νύχια της. Πρόσεξε πως οι μαύρες ρίζες πρόβαλλαν ήδη, προδίδοντας πως το όμορφο ξανθό κεφάλι της δεν ήταν... εκ γενετής. Για εκείνη κάτι τέτοιο ήταν τουλάχιστον απαράδεκτο. Μακάρισε την τύχη της που είχε γεννηθεί ξανθιά. Το μόνο που έπρεπε να φροντίζει ήταν ν' ανανεώνει τις σκουροκάστανες ανταύγειες της, πράγμα στο οποίο ήταν απόλυτα τυπική. Ήταν ήδη μια ώρα καθισμένη στην άνετη πολυθρόνα του ινστιτούτου, που παράλληλα της έκανε κι ένα ελαφρύ μασάζ στην πλάτη με παλμικές κινήσεις χάρη σε ειδικό μηχανισμό, και θα παρέμενε εκεί για τουλάχιστον άλλη μία ώρα. Σε λίγο περίμενε και την αισθητικό για μια περιποίηση προσώπου. Έστερα θα πήγαινε και στην πτέρυγα της περιποίησης μαλλιών για ένα χτένισμα.

Περνούσε ώρες στο ινστιτούτο Femme Fatale κάθε βδομάδα. Ήταν από τις καλύτερες πελάτισσες. Μανικιούρ, πεντικιούρ, μασάζ, γυμναστική, σάουνα και φυσικά δύο φορές τη βδομάδα κομμωτήριο. Το δεύτερο σπίτι της. Όπως εκείνη, δεκάδες γυναίκες τριγύριζαν στους καλαίσθητους χώρους του, προσπαθώντας να γεμίσουν ατέλειωτες, μοναχικές και χωρίς προορισμό ώρες.

Η Μαρίνα αφέθηκε στα χέρια της αισθητικού, την ώρα που ξεσπούσε η μπόρα. Θα ήθελε να μορφάσει δυσαρεστημένη, αλλά θυμήθηκε αυτό που χρόνια τής έλεγε η μητέρα της: «Όχι μορφασμούς, χρυσούλι μου, γιατί θα γεμίσεις ρυτίδες!» Μα ήταν ανάγκη να βρέχει σήμερα που ήταν η δεξίωση του Καραθάνου; Πώς θα πήγαινε; Θα χαλούσαν τα μαλλιά της και δεν ήθελε να σκέφτεται τι θα πάθαιναν τα πανάκριβα γοβάκια της. Της ήταν αδιάφορο που ούτε μια σταγόνα δε θ' άγγιζε την πανάκριβη εμφάνισή της, όπως κάθε φορά άλλωστε. Το αυτοκίνητό της ήταν παρκαρισμένο στο υπόγειο γκαράζ του ινστιτούτου^ θα έμπαινε σ' αυτό και όταν θα έβγαινε θα ήταν στο γκαράζ του σπιτιού της και θα έφτανε στο σαλόνι της με το γυάλινο ασανσέρ. Κάτι ανάλογο θα γινόταν για να φτάσει και στη δεξίωση του Καραθάνου.

Δεν ήθελε να σκέφτεται τίποτε από αυτά. Δεν της άρεσε ν' ανατρέπονται τα σχέδιά της, δεν της άρεσε η βροχή και γενικά δεν της άρεσε να της πηγαίνει κανείς κόντρα. Ούτε ο ίδιος ο καιρός. Στην τριαντάχρονη ζωή της, ήταν συνηθισμένη να θεωρεί δεδομένα όλα εκείνα για τα οποία ο περισσότερος κόσμος δίνει καθημερινό αγώνα. Η Μαρίνα όμως ανήκε στους λίγους, σ' αυτούς που η ζωή τούς χάρισε έτοιμους τους γλυκούς καρπούς της και που ποτέ δεν είδε το σκληρό της πρόσωπο. Μοναχοπαίδι πλούσιων γονιών, η μόνη τους ασχολία ήταν να κάνουν την όμορφη κόρη τους ευτυχισμένη, ξεπερνώντας τα όρια. Δεν υπήρχε τίποτε ακατόρθωτο. Δεν ακούστηκε ποτέ ένα «όχι» για εκείνη. Τα πάντα τής οφείλονταν και δεν έπρεπε να κουραστεί η μονάκριβή τους.

Το μόνο για το οποίο κόπιασε ποτέ η Μαρίνα ήταν να πάρει το δίπλωμα της αγγλικής φιλολογίας. Άγνωστο γιατί και πώς. Ίσως η αιτία να ήταν εκείνος ο όμορφος συμφοιτητής της, αυτός με τις δυο βαθυπράσινες λίμνες στα μάτια. Χάρη σ' αυτόν συνέχισε, χάρη σ' αυτόν πήρε και το δίπλωμα. Της έμεινε κορνιζαρισμένο, όταν ο

έρωτας τέλειωσε. Δεν της πέρασε ποτέ από το μυαλό να δουλέψει. Θα ήταν τουλάχιστον γελοίο αλλά και... άβολο. Η νεαρή κοσμική κυρία δε θα μπορούσε να παρακολουθεί τις δεξιώσεις και το πρωί να τρέχει σε κάποιο σχολείο να διδάξει. Ούτε το φροντιστήριο ήταν λύση. Τ' απογεύματα ήταν γεμάτα το ίδιο και περισσότερο. Κομμωτήρια, κάποια βόλτα στα καταστήματα ή τένις στη λέσχη... Ήταν αδύνατον!

Η αισθητικός τώρα άπλωνε τη μάσκα αργίλου στο πρόσωπό της και η Μαρίνα ήξερε πως ήταν η στιγμή που έπρεπε να παραμείνει απόλυτα ήρεμη για να μη σπάσει η μάσκα. Η βροχή έξω έπεφτε ορμητική αλλά χωρίς δυνατούς κεραυνούς. Ευτυχώς, γιατί το επικίνδυνο πενσάκι βρισκόταν ακόμη στα χέρια της κοπέλας που της έφτιαχνε τα νύχια. Στα πόδια της αισθάνθηκε την ευχάριστη δροσιά της μέντας. Γνώριζε πολύ καλά τη διαδικασία. Ήταν η ειδική μάσκα ποδιών. Αυτή η στιγμή της άρεσε ιδιαίτερα. Της έφερνε ευχάριστες αναμνήσεις: εκείνο το καλοκαίρι στην Αλόνησο με τον Φίλιππο, τον όμορφο συμφοιτητή. Τους άρεσε να περπατούν στην παραλία την ώρα που έδυε ο ήλιος. Τα πέλματά τους βούλιαζαν στη δροσερή άμμο της ακρογιαλιάς. Το νερό τούς χάιδευε τόσο τρυφερά τα πόδια όσο τρυφερά ήταν τα φιλιά του Φίλιππου στα χείλη της. Η γλύκα τους έσμιγε με την αλμύρα που είχε απομείνει εκεί, από τις απογευματινές βουτιές τους σε μια θάλασσα σαν ψεύτικη, βγαλμένη από καρτ ποστάλ.

Ό,τι κι αν είχε συμβεί στη ζωή της μέχρι τότε, τίποτα δεν την είχε κάνει να αισθάνεται τόσο γυναίκα όσο αυτός ο έρωτας... Και είχαν συμβεί τόσα. Από τη μέρα που θυμόταν τον εαυτό της, η μητέρα της δεν είχε πάψει να της γεμίζει το κεφάλι με όλα όσα έπρεπε να ξέρει μια κοπέλα για να έχει επιτυχίες στον κύκλο τους, ώστε να αποκατασταθεί σωστά... με τον κατάλληλο. Η αλήθεια ήταν ότι η Μαρίνα υπήρξε καταπληκτική μαθήτρια. Ήξερε από πολύ μικρή πώς έπρεπε να μιλάει και τι να λέει σε κάθε περίπτωση. Κατάφερνε να κοκκινίζει όταν την παίνευαν οι φίλες της μητέρας της, να κολακεύει τους κυρίους και να είναι όσο πονηρή έπρεπε με τ' αγόρια. Αν η μαύρη γρια-παραμάννα της Σκάρλετ Ο'Χάρα μπορούσε να τη δει, θα ήταν χαρούμενη που μια κοπέλα, στην άλλη άκρη του Ατλαντικού, εκατόν σαράντα χρόνια μετά, έκανε με άνεση όσα εκείνη αγωνιζόταν να μάθει στην αγαπημένη της Σκάρλετ.

Όταν όμως από καθαρή σύμπτωση μπήκε στο πανεπιστήμιο και γνώρισε τον Φίλιππο, όλα άλλαξαν. Όλα τα μαθήματα της μητέρας ξεχάστηκαν. Εκείνο, δε, το καλοκαίρι στην Αλόνησο, αναδύθηκε από τη θάλασσα μια άλλη Μαρίνα. Γύριζε μαζί του ξυπόλυτη, αδιαφορώντας για τη ζημιά που προκαλούσε στις ευαίσθητες πατούσες της, που της περιποιόταν κάθε βδομάδα από τότε που ήταν δεκαπέντε χρόνων και την έσερνε η μητέρα της στα ινστιτούτα όπου σύχναζε και η ίδια. Παρέμενε άβαφη, γιατί ο Φίλιππος τη φιλούσε παντού στο πρόσωπο κι εκείνη το κρατούσε καθαρό, ξεχνώντας την κοκεταρία της. Τα μαλλιά της τ' άφηνε ελεύθερα στο καλοκαιρινό αεράκι γιατί έτσι άρεσαν στον Φίλιππο. Όλα για εκείνον. Η πρώτη φορά που ανθρώπινο πλάσμα την είχε αγγίξει τόσο πολύ ώστε να βάλει στην άκρη την αιώνια προτεραιότητα του εαυτού της.

Τέσσερα χρόνια... τέσσερα χρόνια γεμάτα με τέτοια αγάπη ώστε κατάφεραν να ξυπνήσουν την κοιμισμένη βασιλοπούλα, που μέχρι εκείνη τη στιγμή ζούσε στον γυάλινο πύργο της^ τέλεια και πανέμορφη αλλά συναισθηματικά ανάπηρη. Οι γονείς της αντιμετώπισαν στην αρχή με κατανόηση κι ύστερα με στωικότητα αυτόν το δεσμό, προτού καταλήξουν να χάσουν την ψυχραιμία τους. Η Μαρίνα δεν είχε πια διάθεση να τους ακολουθεί στις κοσμικές τους εμφανίσεις. Έτρεχε σαν σκυλάκι πίσω από αυτό τον τύπο, που υποπεύονταν ότι θα ήταν απαράδεκτος για ν' αρνείται πεισματικά να τους τον γνωρίσει, και γενικά είχε αλλάξει. Ακόμη και τα γούστα της, αυτά που με τόσο κόπο είχαν διαμορφώσει, τώρα διαφοροποιήθηκαν δραματικά. Όταν κάποια μέρα άκουσαν από το δωμάτιό της τους περίεργους ήχους ενός

βαρύτατου λαϊκού τραγουδιού, η Φωτεινή, η μητέρα της, έβαλε τα κλάματα. Έχανε το παιδί της...

Η Μαρίνα, όμως, ήταν ευτυχισμένη. Το γέλιο της ακουγόταν συχνά πια, ιδιαίτερα όταν μιλούσε ατέλειωτες ώρες μαζί του στο τηλέφωνο. Ακόμη κι εξωτερικά είχε αλλάξει, έδειχνε πιο ανθρώπινη. Τα χαρακτηριστικά της όμορφης κερένιας κούκλας είχαν εξαφανιστεί.

Κι ύστερα... Ύστερα ήρθε το πτυχίο. Ο Φίλιππος θα γύριζε στην Ξάνθη, στον τόπο του. Θ' άνοιγε εκεί φροντιστήριο αγγλικών. Της ζήτησε να τον ακολουθήσει, είχε έτοιμο το σχέδιο: εκείνος θα πήγαινε φαντάρος, εκείνη θα κρατούσε το φροντιστήριο ώσπου να γυρίσει. Ήθελε να παντρευτούν, ήθελε να κάνουν πολλά παιδιά.

Εκείνη δεν μπορούσε, δεν άντεχε, δεν ήξερε. Ορθώθηκε πάλι ο γυάλινος πύργος. Η βασιλοπούλα ξάπλωσε στο χρυσό της ανάκλιντρο και αποκοιμήθηκε αδιαφορώντας για τη ραγισμένη καρδιά που κρατούσε στα χέρια της. Η κοιμισμένη βασιλοπούλα έκλεισε τα μάτια στην αληθινή ζωή που είχε την ευκαιρία να ζήσει, κι έμεινε στο κάστρο της με τους δυο γονείς να παραληρούν από χαρά για την επιστροφή της άσωτης. Δεν ξύπνησε ποτέ πια. Ο Φίλιππος στην Ξάνθη παράδερνε ανάμεσα στις αναμνήσεις του, κι εκείνη στροβιλιζόταν σε μια δίνη άδειας ζωής για να γεμίσει το κενό της καρδιάς της.

Ο Νικήτας ήρθε, όταν άρχισε πάλι την ξέφρενη κοινωνική της ζωή. Ήταν ο πιο όμορφος νεαρός άντρας του κύκλου της. Ήξερε τι έπρεπε να πει και πότε. Μιλούσε δυο ξένες γλώσσες, είχε ευγένεια και αβρότητα στους τρόπους και... τίποτε άλλο. Δήλωνε ασφαλιστής για να μην πει τεμπέλης. Η καταγωγή του ήταν από τη Ζάκυνθο, απ' όπου έρχονταν και κάποια πενιχρά εισοδήματα, απομεινάρια μιας άλλης, παλιάς, καλής εποχής των προγόνων του. Ο ίδιος αντλούσε δόξα απ' αυτούς τους προγόνους, εκμεταλλευόμενος τους δεσμούς τους με ευγενείς της Ιταλίας. Έπαιζε τένις, έπαιζε γκολφ και, το κυριότερο, έπαιζε στα δάχτυλα όλες τις ώριμες κυρίες του κύκλου του, προκειμένου να εξασφαλίσει το μέλλον του με μια καλή προίκα.

Η Μαρίνα ήταν καταδικασμένη. Δεν είχε καμιά ελπίδα να ξεφύγει όταν ο Νικήτας, μαθαίνοντας την οικονομική της κατάσταση, την έβαλε στόχο. Έδωσε τον καλύτερο εαυτό του για να τη γοητεύσει. Η πληγή από τον Φίλιππο πασπαλίστηκε από τη χρυσόσκονη που σκορπούσε γύρω του ο Νικήτας^ σκεπάστηκε^ ξεχάστηκε. Η κοιμισμένη βασιλοπούλα άλλαξε πλευρό και συνέχισε τον ύπνο της. Οι γονείς της της έφτιαξαν ένα νέο πύργο. Κι αν δεν ήταν γυάλινος, είχε γυάλινο ασανσέρ^ μια μεζονέτα στην Πολιτεία, γεμάτη πανάκριβα έργα τέχνης, αντίκες, κρύσταλλα και ασημικά. Εγκαταστάθηκε εκεί με τον Νικήτα. Ως σύζυγος πια^ επίσημος, και πλούσιος χάρη στη γυναίκα του.

Η αίσθηση της δροσιάς χάθηκε. Η μάσκα μέντας ξεπλύθηκε, μαζί σκόρπισαν και οι αναμνήσεις. Η μάσκα αργίλου βγήκε κι αυτή. Άνοιξε τα μάτια της στο σήμερα. Κοίταξε το βαθυκόκκινο βερνίκι που άπλωνε στα νύχια της η κοπέλα. Έξω η βροχή έκλαιγε για εκείνη, μια και η ίδια είχε ξεχάσει να κλαίει, όπως είχε ξεχάσει και να γελάει. Ένα αδιόρατο χαμόγελο ίσα ίσα που άγγιζε τα χείλη της. Δεν είχε άδικο. Κανένας πια δεν την έκανε να θέλει να γελάει.

«Σας αρέσουν;» τη ρώτησε για τα νύχια η κοπέλα.

«Ναι, είμαι ικανοποιημένη, μόνο που... να, θα ήθελα κάτι εξαιρετικό γι' απόψε».

«Αφήστε το σ' εμένα», είπε η κοπέλα και άρχισε να στολίζει τα κατακόκκινα νύχια με μικροσκοπικά στρας.

Η Μαρίνα φάνηκε ικανοποιημένη και αφέθηκε στην αισθητικό που άπλωνε μια ενυδατική κρέμα στο πρόσωπό της.

Δυο ώρες αργότερα, χωρίς να την αγγίξει σταγόνα βροχής, όπως ήταν αναμενόμενο, έμπαινε στο αυτοκίνητό της. Ένα καταπληκτικό χτένισμα, ένα εκθαμβωτικό μακιγιάζ και δέκα στολισμένα νύχια χεριών ήταν το αποτέλεσμα τριών ωρών. Βγήκε από το γκαράζ οδηγώντας προσεκτικά. Έπρεπε να 'χει το νου της. Οι πεζοί, προκειμένου ν' αποφύγουν τις λάσπες, γίνονταν επικίνδυνοι. Τους έβλεπε να τσαλαβουτούν στα λασπόνερα και αισθανόταν φρίκη. Μα, επιτέλους, γιατί κυκλοφορούσαν μια τέτοια μέρα; Δεν είχαν σπίτια; Τι δουλειά είχαν στους δρόμους; Στο κόκκινο φανάρι, παρατήρησε μια νεαρή γυναίκα. Προσπαθούσε να κρατήσει την ομπρέλα, ενώ το ένα της χέρι ήταν δεσμευμένο από ένα πιτσιρίκι και αρκετές σακούλες από κάποιο σουπερμάρκετ. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η ομπρέλα χρησίμευε στο ελάχιστο. Μητέρα και παιδί ήταν ήδη μούσκεμα. Η Μαρίνα κούνησε απογοητευμένη το κεφάλι. Της φαινόταν αδιανόητη μια τέτοια κατάσταση. Ποτέ δε θυμόταν τον εαυτό της να έχει πάει σε σουπερμάρκετ. Τα τρόφιμα έρχονταν στο σπίτι κατόπιν παραγγελίας και έφταναν στο τραπέζι της κατόπιν μυστηριωδών διεργασιών της Αγγέλας, της μαγείρισσάς της.

Η μάσκα μέντας είχε φύγει από τα πόδια της πια κι έτσι δεν υπήρχε τίποτα να της θυμίσει τότε που με τον Φίλιππο πήγαιναν να ψωνίσουν για το σπίτι του. Τότε που το σουπερμάρκετ και η λαϊκή ήταν τόσο διασκεδαστικά όσο και το λούνα παρκ. Ούτε βέβαια θυμήθηκε πως, όταν έβρεχε, εκείνοι κρατούσαν πεισματικά κλειστή την ομπρέλα τους και άφηναν τη βροχή ν' ανταμώνει με τα φιλιά τους. Δεν επέτρεπε ίσως στον εαυτό της να γυρίσει πίσω, στη μικρή γκαρσονιέρα του Φίλιππου, όπου πετούσαν τα βρεγμένα ρούχα τους και πυρπολούσαν τα λίγα τετραγωνικά με τον έρωτά τους. Τώρα ήταν η κυρία Νικήτα Λεβαντή με το ακριβό αυτοκίνητο και την ακόμη πιο ακριβή εμφάνιση.

Το φανάρι έγινε πράσινο κι εκείνη συνέχισε την πορεία της στο πουθενά, εκεί όπου ήταν η ζωή της.